ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Z. T.**, zastoupen Mgr. Pavlem Kopou, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 16. 10. 2019, č. j. 52 Af 3/2019 - 314,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutími ze dne 20. 12. 2018, č. j. 48258/18/5300-21443-712603, č. j. 48259/18/5300-21443-712603, a č. j. 51773/18/5300-21443-712603, žalovaný rozhodl o odvoláních žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 9. 2017 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2014 až říjen 2015 tak, že platební výměry změnil (duben 2014 až červenec 2015, září 2015 a říjen 2015), resp. potvrdil a odvolání zamítl (srpen 2015).

### II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, č. j. 52 Af 3/2019 - 314.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce správce daně doložil skutečnosti, ze kterých vyplývá chybějící daň v řetězci a zároveň uvedl objektivní nestandardní okolnosti, které měly být žalobci známy a které ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které spolehlivě prokazují, že žalobce věděl, respektive vědět musel, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na DPH. Otázku (ne)existence dobré víry žalobce ve vztahu k jeho zapojení do podvodného řetězce nebylo podle krajského soudu třeba řešit, neboť z objektivních nestandardních okolností vyplynulo, že žalobce o své účasti v podvodném řetězci věděl, resp. vědět musel. Jednotlivé námitky žalobce, kterými zpochybňoval naplnění objektivních okolností, pro něž měl a mohl vědět o existenci podvodu na DPH, podle krajského soudu nemohou závěr správce daně a žalovaného vyvrátit. V podrobnostech pak zdejší soud odkazuje na rozsudek krajského soudu, který je k dispozici na www.nssoud.cz.

## III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že v replice ze dne 15. 9. 2019 krajskému soudu předložil podklady z trestního řízení, ke kterým měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel připustil, že uvedená skutková zjištění uplatnil až po uplynutí žalobní lhůty ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. a uznal, že je nelze považovat za formálně přípustné rozšíření žaloby o nové body, nicméně z uvedených dokumentů podle stěžovatele vyplývá, že se neúčastnil podvodu na DPH, což je v rozporu se skutkovým stavem zjištěným správcem daně. Za této situace měl krajský soud postupovat podle § 76 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Podle stěžovatele nelze v demokratickém státě připustit, aby ve dvou veřejnoprávních řízeních, v nichž veřejná moc nese důkazní břemeno ke stejnému skutkovému dění, dospěly instituce k odlišným skutkovým zjištěním a z toho plynoucím odlišným důsledkům pro jeho právní sféru.

[6] Stěžovatel dále namítal, že výzva k prokázání skutečností ze dne 26. 7. 2016, č. j. 1349536/16/2809-60562-601958, je nezákonná, neboť je to správce daně, koho v případě prokazování dobré víry stěžovatele tíží důkazní břemeno. V této souvislosti stěžovatel odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016 - 30. Výzva je taktéž podle stěžovatele rozporná, neboť pokud byl stěžovatel vyzván k prokázání oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně, pak se jedná o prokazování formálních a hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, které ovšem při podezření z podvodu na DPH musí být splněny. Stěžovatel považoval vypořádání námitky krajským soudem v bodě 42 napadeného rozsudku za vnitřně rozporné.

[7] Stěžovatel dále namítal, že výzvy k poskytnutí informací podle § 57 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), adresované bankovním institucím jsou nezákonné, neboť v nich správce daně požadoval přesnou identifikaci osob s dispozičním oprávněním k účtům, přesnou identifikaci IP adres

u veškerých plateb a kdo, kdy a kde hotovost z účtu vybral. Tento požadavek odporoval taxativnímu výčtu informací, které mohl správce daně po poskytovatelích platebních služeb vyžadovat. Stěžovatel proto s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 - 35, považoval takový požadavek správce daně za nezákonný. Krajský soud sice v napadeném rozsudku uvedl, že uvedené údaje nebyly pro celou věc nosné, ovšem již v bodě 38 rozsudku se podrobně bankovním operacím věnoval. Napadený rozsudek je tak podle stěžovatele vnitřně rozporný.

[8] Stěžovatel dále namítal, že správce daně nebyl oprávněn ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád"), nahlížet do trestního spisu, neboť do toho je v souladu s uvedeným ustanovením umožněno nahlížet pouze obviněnému, poškozenému a zúčastněné osobě, popř. jejich obhájci a zmocněnci. Stěžovatel tudíž označil důkazní prostředky získané v rámci nahlížení do trestního spisu (úřední záznam ze dne 20. 9. 2016, č. j. 1517639/16/2809-60562-601958) za nezákonně získané, tj. v rozporu s § 93 odst. 1 daňového řádu. Vypořádání uvedené námitky v bodě 46 napadeného rozsudku je podle stěžovatele nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost.

[9] Stěžovatel dále namítal, že důkazní prostředky získané z daňového řízení se společností AVENA s.r.o. (dále jen „společnost AVENA") a přeřazené do jeho spisu prostřednictvím úředního záznamu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1064222/17/2809-60562-601958, jsou nezákonné z důvodu provádění skrytých výslechů a použití podání vysvětlení jako důkazního prostředku. Podle stěžovatele krajský soud nezvládl práci s judikaturou, když citoval nezávazné usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. ÚS II 1469/08. Bod 47 napadeného rozsudku podle stěžovatele nelze považovat za ústavně souladné odlišení od věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 Afs 27/2009 - 170, na který v žalobě odkazoval.

[10] Podle stěžovatele správce daně v případě řetězce s dodavatelem V. B. neprokázal existenci daňového podvodu, existenci objektivních okolností ani nedostatečnost přijatých opatření. Stěžovatel taktéž namítal, že není pravdou, že by pan B. nepodal daňová přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce roku 2014. Podle stěžovatele krajský soud v bodě 48 napadeného rozsudku jen zopakoval závěry žalovaného a nereagoval na žalobní námitky.

[11] Stěžovatel dále namítal, že se nemohl dozvědět o zániku jednatelství pana R. M., jednatele společnosti DYN, spol. s r.o. (dále jen „společnost DYN"), neboť listina o této skutečnosti došla na soud až dne 7. 8. 2014 a založena byla dne 30. 9. 2014. Podle stěžovatele je krajský soud odtržený od reality, když nepochopil, že smyslem ustanovení, podle kterého měla být smlouva platná i v případě, že se prodávajícímu nevrátí podepsaná od kupujícího, bylo, aby si smluvní strany mohly začít plnit dříve, než se podepsané vyhotovení vrátí prodávajícímu. Podle stěžovatele krajský soud opomenul § 574 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník"), podle kterého je na právní jednání třeba hledět spíše jako na platné než jako na neplatné. Podle stěžovatele taktéž krajský soud nereagoval na námitky stěžovatele ohledně nesprávného určení tzv. „missing tradera".

[12] Stěžovatel dále namítal, že k výmazu jednatelství pana J. K., jednatele společnosti INERO, spol. s r.o. (dále jen „společnost INERO“) došlo až dne 14. 8. 2015, tj. po ukončení spolupráce se stěžovatelem. Většinu správcem daně zjištěných okolností nemohl stěžovatel ovlivnit ani se o nich dozvědět. V tomto ohledu stěžovatel poukazoval na výslech svědka Mgr. Č., který měl správce daně zkreslit svým přepisem do protokolu.

[13] Stěžovatel rovněž uvedl, že souhlasí se zjištěním správce daně o tom, že nepřiznal všechna uskutečněná zdanitelná plnění, ale nesouhlasil se správcem daně v tom, že správce daně toto pochybení spojuje s vědomou účastí stěžovatele na podvodu na DPH. Podle stěžovatele je proti „selskému rozumu“, aby se stěžovatel jako fyzická osoba podílel na podvodu na DPH, když za tímto účelem mohl založit obchodní společnost.

[14] Závěrem stěžovatel namítal, že správce daně neprokázal objektivní nestandardní okolnosti obchodování v podvodných řetězcích. Stěžovatel taktéž nesouhlasil se závěrem krajského soudu o tom, že v žalobě neuvedl, které svědecké výpovědi nebyly provedeny. Podle stěžovatele z žaloby vyplývá, že se jednalo o svědecké výpovědi J. Š. a V. B.

[15] Stěžovatel svou kasační stížnost doplnil o nové důkazy - dva znalecké posudky vyhotovené po podání kasační stížnosti, konkrétně o znalecký posudek č. 5 725-26-2020 ze dne 12. 10. 2020 a znalecký posudek č. 5 723-26-2020 ze dne 24. 11. 2020, oba vypracované společností Česká znalecká, a.s.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, eventuelně aby zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

## IV.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že námitky uplatněné stěžovatelem v replice ze dne 15. 9. 2019 byly vzneseny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jež v daném případě uplynula dne 21. 2. 2019, a proto se jedná o nepřípustné rozšiřování žaloby o další žalobní body. Krajský soud se proto zcela správně uvedenými námitkami nezabýval. Z tohoto pohledu napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. K námitce nezákonnosti a vnitřní rozpornosti výzvy k prokázání skutečností ze dne 26. 7. 2016 žalovaný konstatoval, že uvedená výzva byla vydána zcela v souladu se zákonem a splňuje požadavky dané aktuální judikaturou. Žalovaný taktéž neshledal na závěrech krajského soudu uvedených v bodě 42 napadeného rozsudku cokoli rozporného. K námitce nezákonnosti výzev k poskytnutí informací podle § 57 odst. 3 daňového řádu adresovaných bankovním institucím žalovaný uvedl, že k vydání uvedených výzev došlo před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 - 35, na jehož základě následně došlo ke změně správní praxe. Tato změna působila pouze do budoucna a neměla vliv na zákonnost již vydaných výzev k poskytnutí informací. Žalovaný dále poukázal ve shodě s krajským soudem na to, že údaje, které správce daně získal nad rámec zákonné povinnosti poskytovatelů platebních služeb, nebyly v posuzovaném případě nosnými důvody, na základě kterých by správce daně dospěl k závěru o účasti stěžovatele

na podvodu na DPH. K námitce nezákonnosti důkazních prostředků získaných z trestního řízení žalovaný uvedl, že správce daně postupoval podle § 93 odst. 4 daňového řádu. Navíc správce daně měl v trestním řízení ze zákona procesní postavení poškozeného ve smyslu § 43 odst. 1 trestního řádu a měl tedy i oprávnění nahlížet do trestního spisu. K námitce týkající se důkazních prostředků získaných z daňového řízení se společností AVENA žalovaný uvedl, že správce daně je v souladu s § 93 odst. 2 daňového řádu oprávněn za podmínek podle § 93 odst. 1 daňového řádu jako důkazní prostředky využít i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Z tohoto pohledu správce daně byl oprávněn využít informace získané z daňového řízení se společností AVENA jako důkazní prostředky v řízení se stěžovatelem. V této souvislosti žalovaný nesouhlasil s tvrzením stěžovatele o tom, že se v případě protokolů jednalo o skryté výslechy týkající se stěžovatele. Správce daně taktéž nepoužil podání vysvětlení jako důkazní prostředek. Žalovaný dále uvedl, že chybějící daň v řetězci s dodavatelem V. B. ve zdaňovacím období leden, únor, březen a květen 2015 vyplývala ze skutečnosti, že tento dodavatel za uvedená zdaňovací období daňová přiznání vůbec nepodal. Za zdaňovací období listopad až prosinec 2014 pan B. sice daňová přiznání podal, ale z důvodu jeho nekontaktnosti nemohl správce daně ověřit, zda předmětné faktury zahrnul do svých daňových přiznání. K námitce stěžovatele, že nemohl vědět o zániku jednatelství pana R. M., žalovaný konstatoval, že uvedená skutečnost nebyla ani zdaleka jedinou objektivní nestandardní okolností obchodování v podvodném řetězci se společností DYN. Stěžovateli měla být podezřelá právě např. personální propojenost předmětných společností, objemy dodávek, které byly ve smlouvách stanoveny pouze přibližně, nebo změny peněžních toků. Navíc kupní smlouvy obsahovaly text, že budou platné i v případě, že se k prodávajícímu nevrátí podepsané ze strany kupujícího, což odporuje zákonu a takové kupní smlouvy jsou z právního hlediska neplatné. Vysvětlení stěžovatele, proč byly smlouvy takto formulovány, žalovaný označil za absurdní. K námitce stěžovatele, že správce daně údajně zkreslil výpověď svědka Mgr. Č., žalovaný uvedl, že se uvedená námitka nezakládá na pravdě. Poukázal přitom na skutečnost, že stěžovatel byl výslechu svědka sám přítomen, využil svého práva klást svědku otázky, protokol byl hlasitě diktován a sám stěžovatel proti jeho obsahu neuplatnil žádné návrhy či výhrady a protokol podepsal. Navíc objektivní nestandardní okolnosti obchodování se společnostmi INERO a Pakliže nevyplývaly pouze z odpovědí svědka Mgr. Č., ale z celé řady dalších skutečností. Žalovaný rovněž uvedl, že skutečnost, že je stěžovatel fyzickou osobou, nijak nevylučuje jeho vědomé zapojení do podvodu na DPH. Žalovaný proto shrnul, že správce daně prokázal jak existenci podvodu na DPH, tak i existenci objektivních nestandardních okolností, jejichž komplexnost a intenzita vedla správce daně k závěru, že stěžovatel o podvodu na DPH věděl nebo vědět musel, a proto mu v souladu s příslušnou judikaturou Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu nenáleží nárok na odpočet daně. K předloženým znaleckým posudkům žalovaný konstatoval, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby znalecké posudky předložil již v rámci daňového řízení, namísto toho, aby si je nechával zpracovávat až pro řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel argumentuje závěry ze znaleckých posudků, jedná se *de facto* o rozšiřování kasačních námitek, které však stěžovatel neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl. Podle názoru žalovaného tak je argumentace stěžovatele závěry ze znaleckých posudků nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a soud by tak k ní neměl přihlížet. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

## V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Úvodem soud předesílá, že rozsah reakce na uplatněné námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, která nevystihují podstatu věci, jakým je i stěžovatelem podaná kasační stížnost. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50).

[21] Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije daňový subjekt ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady. Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, jsou tu však další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet DPH v konkrétním případě vylučují. Jednou z těchto okolností je zasažení zdanitelného plnění podvodem na DPH, který může představovat např. situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem daňového práva, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám.

[22] Nepřiznat nárok na odpočet DPH nelze vždy jakémukoli subjektu, který se účastnil daňového podvodu. Nárok na odpočet DPH nebude odepřen subjektům, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich

plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody. V takových případech je třeba ctít legitimní očekávání, dobrou víru a právní jistotu poctivých daňových subjektů, které jednají s rozumnou mírou opatrnosti, aby se nestaly součástí daňového podvodu. Po daňovém subjektu nelze spravedlivě požadovat, aby v případě standardního obchodu v rámci své běžné podnikatelské činnosti zkoumal – bedlivěji než běžně – zda v distribučním řetězci na některém místě došlo nebo v budoucnu může dojít k podvodnému jednání, jehož účelem je neoprávněná vratka DPH. Odmítnout nárok na odpočet DPH lze tedy pouze v případě, pokud bylo s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a to i tehdy, pokud dotčené plnění splňuje objektivní kritéria. Tyto skutečnosti je povinen prokázat správce daně. Eventuální přenášení tohoto důkazního břemene na daňový subjekt je ve smyslu výše vysloveného nepřípustné.

[23] Výše uvedená obecná východiska Nejvyšší správní soud převzal z rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Afs 132/2019 - 64, na nějž a tam citovanou judikaturu NSS i SDEU soud v projednávané věci v podrobnostech odkazuje.

[24] Skutkové a příčinné souvislosti mezi neodvedením daně a jejím nárokováním vznikají, i když daňový subjekt, který uplatňuje nárok na odpočet DPH, nemá poznatky o daňovém subjektu, jenž tuto daň neodvedl do veřejného rozpočtu. Bezprostředně spolupracující subjekty ovšem musí vykazovat takové podezřelé znaky, že daňový subjekt mohl či musel vědět, že se zapojuje do obchodního řetězce, jehož účelem je podvod na DPH. Pokud daňový subjekt, který uplatňuje nárok na odpočet DPH, alespoň mohl vědět, že navázal bezprostřední obchodní spolupráci s takovými subjekty, vzniká tím souvislost mezi tímto daňovým subjektem a neznámým subjektem, který neodvedl daň, přestože pro sebe mohou být tyto subjekty navzájem jinak zcela neznámé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2019, č. j. 4 Afs 104/2018 - 79).

[25] Ze správního spisu vyplývá, že správce daně u stěžovatele zahájil dne 22. 10. 2015 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období duben až prosinec 2014 a leden až srpen 2015; dne 9. 12. 2015 byla tato kontrola rozšířena o zdaňovací období září a říjen 2015. V průběhu daňové kontroly byla prověřována jak přijatá, tak uskutečněná zdanitelná a osvobozená plnění, která stěžovatel deklaroval ve svých daňových přiznáních. V rámci předmětných zdaňovacích období byl předmětem ekonomické činnosti stěžovatele nákup a prodej rafinovaného řepkového oleje určeného pro potravinářské účely. Průběh a výsledek daňové kontroly byl správcem daně zaznamenán ve zprávě o daňové kontrole ze dne 11. 9. 2017, č. j. 1513654/17/ 2809-60562-601958, která byla téhož dne projednána se stěžovatelem. Z této zprávy o daňové kontrole vyplývá, že v souvislosti s nákupem jedlého řepkového oleje od dodavatelů v kontrolovaných zdaňovacích obdobích, ze kterých si stěžovatel uplatnil nárok na odpočet DPH, se stěžovatel uzavřením a realizací těchto obchodních vztahů účastnil obchodů prováděných za účelem uskutečnění podvodu na DPH, o čemž věděl a vědět musel. Dalším bodem zprávy o daňové kontrole je prodej jedlého stočeného oleje do spotřebitelských balení, k němuž správce daně uvedl, že stěžovatel nezahrnoval tržby z části prodeje stočených olejů v kontrolovaných zdaňovacích obdobích do evidence pro účely DPH jako uskutečněná zdanitelná plnění se sníženou sazbou daně. Na základě uvedených zjištění vydal dne 14. 9. 2017 správce daně

dodatečné platební výměry a platební výměry, jimiž doměřil (resp. v případě zdaňovacích období srpen 2015 a říjen 2015 vyměřil) stěžovateli daň z přidané hodnoty a vyslovil jeho povinnost zaplatit penále, a to za zdaňovací období duben 2014 až říjen 2015. K odvolání stěžovatele vydal žalovaný žalobou napadená rozhodnutí ze dne 20. 12. 2018, kterými byla rozhodnutí správce daně změněna; odvolání proti jednomu rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí správce daně potvrzeno (viz výše).

[26] K námitce, že v replice ze dne 15. 9. 2019 stěžovatel krajskému soudu předložil podklady z trestního řízení, ke kterým měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje závěrem krajského soudu o tom, že předmětné námitky byly vzneseny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jež v daném případě uplynula dne 21. 2. 2019, a proto se jednalo o nepřípustné rozšiřování žaloby o další žalobní body. Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal žádnou vadu řízení, která by bránila soudnímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu již uplatněných žalobních bodů, zcela správně se uvedenými námitkami dále nezabýval a neprováděl dokazování dokumenty přiloženými stěžovatelem k replice ze dne 15. 9. 2019. Z tohoto pohledu napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak tvrdí stěžovatel. K uvedené námitce lze nad rámec výše uvedeného doplnit, že i kdyby uvedené námitky včetně příslušných podkladů z trestního řízení stěžovatel uplatnil ve lhůtě pro podání žaloby, nemohla by tato skutečnost mít žádný vliv na závěr krajského soudu o tom, že v případě stěžovatele byla prokázána jeho vědomá účast na podvodu na DPH. Stěžovatel totiž zcela opomíjí skutečnost, že u podvodu na DPH je třeba odlišovat trestněprávní a daňovou rovinu účasti na podvodu. Skutečnost, že se na daňový subjekt, který věděl nebo vědět měl a mohl, že se účastní řetězce zatíženého podvodem na DPH, hledí v rámci daňového řízení jako na spolupachatele podvodu, nezakládá bez dalšího jeho trestní odpovědnost, důsledkem je pouze ztráta nároku na odpočet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016 - 58). Trestní řízení má zcela jiný předmět, obsah i cíl, a proto závěry např. ze znaleckých posudků, které byly vypracovány pro zcela jiný účel, nelze vytrhovat z kontextu a nahrazovat jimi řádné dokazování v daňovém řízení.

[27] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele ohledně tvrzené nezákonnosti a vnitřní rozpornosti výzvy k prokázání skutečností ze dne 26. 7. 2016, č. j. 1349536/16/2809-60562-601958. V rámci uvedené výzvy správce daně stěžovatele vyzval, aby prokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně na DPH za zdaňovací období leden až prosinec roku 2014, leden až červenec roku 2015, září až říjen roku 2015 a předložil důkazní prostředky prokazující, že uskutečněná zdanitelná plnění jím uvedená v daňových přiznáních k DPH za předmětná zdaňovací období odpovídají výši stěžovatelem skutečně dosažených uskutečněných zdanitelných plnění se sníženou sazbou daně. Mimo to výzva směřovala taktéž k tomu, aby se stěžovatel vyjádřil ke spolupráci s jednotlivými obchodními partnery. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Afs 194/2017 - 34, k přenosu důkazního břemene na daňový subjekt ve vztahu k prokázání přijetí opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu nedochází, avšak současně musí být daňovému subjektu dána možnost tato opatření doložit. V souladu s judikaturou správních soudů je tvrzení a prokázání přijatých opatření právem daňového subjektu, nikoliv jeho povinností. Současně však vyhledávání opatření přijatých daňovým subjektem není povinností správce daně. Správce daně je povinen prokázat, že řetězec byl

zasažen podvodem, a že daňový subjekt o této skutečnosti věděl nebo mohl a měl vědět (což v nyní posuzovaném případě učinil). Následně je nutné o tomto závěru daňový subjekt uvědomit a umožnit mu adekvátně reagovat a doložit přijetí adekvátních opatření. Výzva k prokázání skutečností ze dne 26. 7. 2016 tedy ve svém důsledku splňuje požadavky dané aktuální judikaturou a pouze skutečnost, že byl stěžovatel vyzván k prokázání přijatých opatření, namísto k uplatnění práva tato opatření doložit, nemůže způsobit její nezákonnost. Podle názoru zdejšího soudu nejsou závěry krajského soudu uvedené v bodě 42 napadeného rozsudku rozporné. Krajský soud konstatoval, že zmíněnou výzvou nebylo přeneseno důkazní břemeno na stěžovatele, aby prokázal, že se daňového podvodu neúčastnil, ale správce daně toliko zcela v souladu se zákonem umožnil stěžovateli vyjádřit se k podezření o účasti na daňovém podvodu, příp. vznést a prokázat skutečnosti svědčící o opaku, jakož i tvrzení o tom, že zde nebyly dány objektivní skutečnosti, pro které stěžovatel měl a mohl vědět o daňovém podvodu, příp. že učinil dostatečná opatření, aby takovému podvodu zabránil. Uvedené závěry krajského soudu přitom nejsou v rozporu se skutečností, že správce daně byl oprávněn stěžovatele vyzvat k prokázání oprávněnosti tvrzeného nároku na odpočet daně a vyjádření se k pochybnostem správce daně stran možného zapojení stěžovatele do podvodu na DPH. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016 - 30, je proto s ohledem na skutkové odlišnosti nepřípadný.

[28] Pokud jde o námitku stěžovatele, že výzvy k poskytnutí informací podle § 57 odst. 3 daňového řádu adresované bankovním institucím jsou nezákonné, je nutno uvést následující. Nejvyšší správní soud nepopírá, že předmětné výzvy šly nad rámec zákona v tehdy účinném znění (správce daně byl výslovně zmocněn uvedené údaje o disponentech bankovních účtů po poskytovatelích platebních služeb požadovat až ustanovením § 57 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném od 5. 6. 2018). Na druhou stranu zdejší soud souhlasí s krajským soudem v tom, že údaje, které správce daně získal nad rámec zákonné povinnosti poskytovatelů platebních služeb, nebyly v posuzovaném případě nosnými důvody, na základě kterých by správce daně dospěl k závěru o účasti stěžovatele na podvodu na DPH. Uvedený závěr krajského soudu zcela zřetelně vyplývá z výčtu objektivních nestandardních okolností uvedených v žalobou napadených rozhodnutích. Krajský soud proto správně uzavřel, že dané porušení zákona nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí žalovaného ani jim předcházejících rozhodnutí správce daně. Namítal-li stěžovatel, že výše uvedený závěr krajského soudu je vnitřně rozporný, neboť v bodě 38 napadeného rozsudku se krajský soud podrobně věnoval bankovním operacím, jedná se o účelově zavádějící námitku. V bodě 38 napadeného rozsudku krajský soud popisoval pouze převody peněžních prostředků mezi účastníky podvodného řetězce. Tyto převody peněžních prostředků přitom vyplývají z výpisu z bankovních účtů, tj. z informací, které správce daně byl oprávněn požadovat v souladu s § 57 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 4. 6. 2018.

[29] Rovněž námitka stěžovatele, že správce daně nebyl oprávněn ve smyslu § 65 odst. 1 trestního řádu nahlížet do trestního spisu a že důkazní prostředky získané v rámci nahlížení do trestního spisu byly tak získány v rozporu s § 93 odst. 1 daňového řádu, je nedůvodná. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na § 93 odst. 4 daňového řádu, podle kterého *„Orgány veřejné moci a osoby, které mají listiny a další věci nezbytné pro správu daní, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny za podmínek*

*podle § 58 na vyžádání správce daně listiny nebo jejich kopie a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání; ustanovení § 96 odst. 3 se použije obdobně. Vyžaduje-li to účel řízení, může si správce daně vyžádat úřední ověření předložené kopie.*" Na základě citovaného ustanovení správce daně vydal výzvu ke splnění povinnosti ze dne 30. 8. 2016, č. j. 1469137/16/2809-60562-601958, kterou adresoval Policii České republiky (dále jen „PČR"). V uvedené výzvě správce daně požadoval poskytnutí kopií listin ze spisu, který PČR vedla ve věci stěžovatele pod č. j. NCOZ-3093/TČ-2016-412302. Výše uvedená výzva byla předána osobně na PČR dne 1. 9. 2016, přičemž téhož dne správce daně pořídil kopie vybraných dokladů z trestního spisu. Vzhledem k tomu, že trestní řízení bylo v případě stěžovatele vedeno pro podezření ze spáchání trestného činu uvedeného v § 53 odst. 2 písm. a) daňového řádu, má správce daně v trestním řízení ze zákona procesní postavení poškozeného ve smyslu § 43 odst. 1 trestního řádu a má tedy i oprávnění nahlížet do trestního spisu ve smyslu § 65 odst. 1 trestního řádu, a to ve všech fázích trestního řízení. Zdejší soud v tomto ohledu neshledává vypořádání uvedené námitky krajským soudem v bodě 46 napadeného rozsudku jakkoli rozporné. Krajský soud zcela správně uvedl, že ačkoli správce daně nemůže v trestním řízení požadovat náhradu škody v podobě zkrácené daně, v trestním řízení má postavení poškozeného. Důkazní prostředky získané správcem daně z trestního řízení vedeného proti stěžovateli byly tak získány v souladu se zákonem.

[30] Námitka stěžovatele, že důkazní prostředky získané z daňového řízení se společností AVENA a přeřazené do spisu stěžovatele prostřednictvím úředního záznamu ze dne 4. 5. 2017 jsou nezákonné z důvodu provádění skrytých výslechů a použití podání vysvětlení jako důkazního prostředku, je také nedůvodná. Obecně lze konstatovat, že správce daně je v souladu s § 93 odst. 2 daňového řádu oprávněn za podmínek podle § 93 odst. 1 téhož zákona jako důkazní prostředky využít i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Správce daně byl tak oprávněn využít informace získané z daňového řízení se společností AVENA jako důkazní prostředky v řízení se stěžovatelem. Nelze přitom souhlasit s tvrzením stěžovatele o tom, že se v případě protokolů jednalo o skryté výslechy týkající se stěžovatele. Správce daně z jednotlivých protokolovaných ústních jednání vybral pouze otázky související se stěžovatelem a vytvořil kopie anonymizovaných protokolů, které jsou součástí úředního záznamu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1064222/17/2809-60562-601958. Správce daně taktéž nepoužil podání vysvětlení jako důkazní prostředek. Stěžovatel byl nadto s důkazními prostředky převzatými z daňového řízení se společností AVENA prokazatelně seznámen v rámci výsledku kontrolního zjištění ze dne 7. 6. 2017, č. j. 1215119/17/2809-60562-601958, přičemž v reakci na něj proti těmto důkazním prostředkům nijak nebrojil. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že krajský soud údajně nezvládl práci s judikaturou, když odkázal na nezávazné usnesení Ústavního soudu, k tomu zdejší soud uvádí, že usnesení Ústavního soudu sice nemají precedenční charakter jako nálezy, ovšem to neznamená, že nelze tímto druhem rozhodnutí argumentovat. Nepřípadný je pak odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 Afs 27/2009 - 170. Zatímco v případě společnosti AVENA se jednalo pouze o několik dílčích otázek z protokolovaných jednání s uvedenými společnostmi, ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku správce daně obcházel řádný výslech svědků tím, že jim zasílal prostřednictvím výzvy podle § 34 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, seznam otázek, na které měli

odpovědět, namísto, aby tyto otázky položil v rámci protokolovaného jednání, kterému by daňový subjekt mohl být přítomen.

[31] Pokud jde o námitky týkající se řetězce s dodavatelem V. B., k tomu zdejší soud uvádí, že stěžovatel s tímto dodavatelem obchodoval ve zdaňovacích obdobích listopadu a prosinci roku 2014 a dále v lednu, únoru, březnu a květnu roku 2015. Ze správního spisu vyplývá, že uvedený dodavatel nepodal daňová přiznání za zdaňovací období únor, květen, červen a červenec roku 2014 a za leden roku 2015 až leden roku 2016, a to ani po výzvách správce daně. Jelikož byl pro správce daně nekontaktní, rozhodl správce daně o tom, že V. B. je nespolehlivým plátcem. Chybějící daň v řetězci ve zdaňovacím období leden, únor, březen a květen 2015 tedy vyplývá ze skutečnosti, že předmětný dodavatel za uvedená zdaňovací období daňová přiznání vůbec nepodal. Za zdaňovací období listopad až prosinec 2014 V. B. sice daňová přiznání podal, ale z důvodu jeho nekontaktnosti nemohl správce daně ověřit, zda předmětné faktury zahrnul do svých daňových přiznání. Ke dni 30. 10. 2015 správce daně evidoval u tohoto dodavatele nedoplatek na DPH ve výši 413 722 Kč (viz strana 27 až 28 zprávy o daňové kontrole). Z výše popsaných skutečností vyplývá chybějící daň v uvedeném řetězci. Pokud jde o objektivní nestandardní okolnosti, ty žalovaný podrobně popsal v bodech 80 až 92 žalobou napadených rozhodnutí č. j. 48259/18/5300-21443-712603 a č. j. 51773/18/5300-21443-712603 a v bodech 73 až 81 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 48258/18/5300-21443-712603, na které soud pro stručnost odkazuje. Pokud jde o prokázání dobré víry stěžovatele ve vztahu k jeho zapojení do podvodného řetězce, tu správce daně neprokazoval, neboť z objektivních nestandardních okolností vyplynulo, že stěžovatel o své účasti v podvodném řetězci věděl nebo vědět musel. Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele o tom, že by krajský soud nereagoval na jeho žalobní námitky. Hlavní žalobní námitkou stěžovatele bylo, že správce daně v uvedeném řetězci neprokázal chybějící daň, existenci objektivních okolností a nedostatečnost přijatých opatření. Na uvedené stěžejní námitky přitom krajský soud v bodě 48 napadeného rozsudku zcela konkrétním způsobem reagoval.

[32] K námitkám týkajícím se řetězce s dodavatelem společností DYN zdejší soud uvádí, že skutečnost, že stěžovatel nemohl vědět o zániku jednatelství pana R. M., nebyla jedinou objektivní nestandardní okolností obchodování v podvodném řetězci. Dalšími nestandardními okolnostmi byla např. personální propojenost předmětných společností, kterou účastník řízení názorně vyobrazil v bodě 65 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 48259/18/5300-21443-712603, objemy dodávek, které byly ve smlouvách stanoveny pouze přibližně nebo změny peněžních toků (viz body 75 a 76 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 48259/18/5300-21443-712603). Argument stěžovatele o tom, že všechny jeho smlouvy měly objem dodávek určený jako přibližný, tuto zcela zřejmou nestandardnost nijak nevyvrací. Navíc kupní smlouvy obsahovaly text, že budou platné i v případě, že se k prodávajícímu nevrátí podepsané ze strany kupujícího, což je v rozporu s kogentním ustanovením § 561 občanského zákoníku (absence podpisu jednajícího má za následek neplatnost právního jednání učiněného v písemné formě). Konstrukce stěžovatele spočívající v tom, že „*nevrátí podepsaná*“ není totéž jako „*vrátí nepodepsaná*“, je zcela absurdní. V případě, že je v kupních smlouvách uvedeno, že budou platné i v případě, že se prodávajícímu nevrátí podepsané, je smysl takového ustanovení zcela zřejmý a odporuje výše uvedenému kogentnímu ustanovení občanského zákoníku. Rovněž vysvětlení stěžovatele, že uvedené ustanovení bylo do smlouvy přidáno proto,

aby prodávající mohl kupujícím plnit i bez doručení podepsané smlouvy, je nevěrohodné, neboť tímto krokem by se prodávající vystavil nemalému podnikatelskému riziku. Nepřípadná je taktéž argumentace stěžovatele ustanovením § 574 občanského zákoníku, podle kterého je na právní jednání třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné, neboť § 561 občanského zákoníku zakotvující, že k platnosti právního jednání učiněného v písemné formě se vyžaduje podpis jednajícího, je kogentní povahy. V nyní posuzovaném případě navíc nejde v první řadě o samotnou platnost smluv, jako o to, že smluvní ujednání o platnosti nepodepsaných smluv je objektivní nestandardní okolností, která stěžovateli měla být podezřelá.

[33] K námitce stěžovatele, že krajský soud nereagoval na jeho námitku, že v podvodném řetězci byl chybně identifikován tzv. „missing trader“, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Předmětnou námitku stěžovatel v žalobě nijak dále nerozvedl ani neupřesnil. Z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že se v něm krajský soud zcela přezkoumatelným způsobem zabýval popisem podvodného řetězce, včetně role jednotlivých článků v něm a existence objektivních nestandardních okolností. Smyslem soudního přezkumu není reagovat na každou dílčí (v tomto případě navíc nepodloženou) námitku stěžovatele, ale naopak vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což krajský soud v napadeném rozsudku zcela přezkoumatelným způsobem učinil. S ohledem na značný rozsah podané žaloby (29 stran) je evidentní, že jde ze strany stěžovatele o účelové hledání jednotlivých tvrzení, ke kterým se krajský soud v napadeném rozsudku zvlášť a explicitně nevyjádřil tak, aby stěžovatel zpochybnil přezkoumatelnost rozsudku jako celku.

[34] K námitce data výmazu jednatelství pana K. zdejší soud uvádí, že k výmazu jednatelství pana K. sice skutečně došlo až dne 14. 8. 2015, ovšem tuto skutečnost žalovaný nerozporoval a je dokonce výslovně uvedena v žalobou napadených rozhodnutích. Jak správně konstatoval již žalovaný, právě skutečnost, že pan K. byl jednatelem společnosti INERO i společnosti Pakliže s.r.o., měla být stěžovateli podezřelá. Žalovaný dále zmínil například skutečnost, že to byly společnosti INERO, DYN a Pakliže, které stěžovatele kontaktovaly s nabídkou navázání obchodních vztahů (viz protokol ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1534251/15/2809-60562-609219). Během svědecké výpovědi Mgr. V. Č. (viz protokol ze dne 5. 5. 2016, č. j. 984137/16/2809-60562-601958) uvedl, že s obchodním partnerem hledali odběratele, který bude schopný odebírat zboží sloužící k umořování pohledávek, a díky tomu vznikla spolupráce se stěžovatelem, který speciálně o tuto danou komoditu měl zájem. Navíc se jednalo o jedinou ekonomickou činnost, kterou tyto společnosti uskutečňovaly, a stěžovatel byl jejich jediným odběratelem. Z výpovědi Mgr. Č. je dále zřejmé, že se nejednalo o běžné nákupy, včetně toho, že stěžovatel musel vědět, na jakém principu společnost INERO a následně společnost Pakliže funguje. Podezřelé mělo stěžovateli přijít také to, že dohody byly uzavírány pouze ústně, bez jakéhokoli potvrzení, a že ve chvíli, kdy od společnosti INERO přestal odebírat olej z důvodu *„nesmyslných cen“* (viz protokol ze dne 26. 4. 2016, č. j. 842992/16/2809-60562-601958), ho ohledně dodávek oleje obratem kontaktovala společnost Pakliže, která fungovala na stejném principu jako společnost INERO a měla stejné personální obsazení. K námitce stěžovatele, že správce daně údajně zkreslil výpověď svědka Mgr. Č., Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že stěžovatel byl výslechu svědka sám přítomen, využil svého práva klást svědku otázky, protokol byl hlasitě diktován a sám stěžovatel proti jeho obsahu neuplatnil

žádné návrhy či výhrady a protokol podepsal. Krom toho objektivní nestandardní okolnosti nevyplývaly pouze z odpovědí svědka Mgr. Č., jak správně poznamenal krajský soud, ale z celé řady dalších skutečností.

[35] K tvrzení stěžovatele, který sice souhlasil se zjištěním správce daně o tom, že nepřiznal všechna uskutečněná zdanitelná plnění, ale nesouhlasil se správcem daně v tom, že toto pochybení správce daně spojuje s vědomou účastí stěžovatele na podvodu na DPH, Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že pro účely doměření daně je zcela nepodstatné, zda stěžovatel nepřiznal svá uskutečněná plnění s podvodným úmyslem či nikoli. Rovněž skutečnost, že je stěžovatel podnikající fyzickou osobou, nijak nevylučuje jeho vědomé zapojení do podvodu na DPH.

[36] K námitce, kterou stěžovatel napadal tvrzení krajského soudu v bodě 56 rozsudku o tom, že stěžovatel v žalobě neuvedl, které svědecké výpovědi měl správce daně provést, zdejší soud konstatuje, že z bodu XIII.4 žaloby skutečně nevyplývá, o jaké konkrétní svědecké výpovědi by se mělo jednat, a ani z kontextu celé žaloby toto nelze vyčíst. Krajský soud tedy na takto nekonkrétní žalobní námitku stěžovatele nemohl reagovat jinak než uvedeným způsobem.

[37] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a finančními orgány konstatuje, že v daném případě existovaly takové nestandardnosti a indicie, které ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, z nichž lze vyvodit, že stěžovatel věděl a vědět musel o tom, že se účastní daňového podvodu. K tomu pro stručnost odkazuje zejména na body 80 až 92 žalobou napadených rozhodnutí č. j. 48259/18/5300-21443-712603 a č. j. 51773/18/5300-21443-712603 a body 73 až 81 žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 48258/18/5300-21443-712603, kde žalovaný popsal velmi podrobně celkem 6 objektivních nestandardní okolností (navázání spolupráce s dodavateli, varovné indicie, ověřování kvality oleje, nedostatky smluvní dokumentace, nedostatečnou skladovou evidenci a toky peněžních prostředků). Finanční orgány tedy nevyvozovaly u stěžovatele objektivní odpovědnost; naopak se detailně zabývaly okolnostmi obchodování stěžovatele s jeho dodavateli. Zejména s přihlédnutím k osobě stěžovatele, jako osoby zkušené a znalé předmětného oboru, se mu měly předmětné skutečnosti jevit jako značně nestandardní a měly ho vést k bližšímu prověření obchodních partnerů a učinění opatření za účelem vyloučení jeho účasti na podvodu na DPH. Stěžovatel se sice snažil vyvrátit uvedené objektivní okolnosti svědčící o vědomosti o daňovém podvodu, zpochybňoval ale pouze jednotlivosti, z nichž finanční orgány vyvodily vědomost stěžovatele o daňovém podvodu. Rovněž v průběhu daňového řízení stěžovatel napadal pouze jednotlivé indicie, z nichž v souhrnu finanční orgány dovozovaly jeho vědomost o účasti na daňovém podvodu. Stěžovateli se tedy nepodařilo ani předložit ucelenou argumentaci o své verzi obchodování, která by byla schopna vyvrátit verzi finančních orgánů. Lze tedy shrnout, že finanční orgány prokázaly jak existenci podvodu na DPH, tak i existenci objektivních nestandardních okolností, jejichž komplexnost a intenzita je vedla k oprávněnému závěru, že stěžovatel o podvodu na DPH věděl nebo vědět musel.

[38] Co se týče znaleckých posudků ze dne 12. 10. 2020 a 24. 11. 2020 zpracovaných společností Česká znalecká a.s., které stěžovatel předložil jako přílohu doplnění své kasační

stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto obsahují nová tvrzení o určitých skutečnostech, s nimiž při svém rozhodování nebyl krajský soud seznámen. K takovýmto novým skutečnostem Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[39] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[40] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu